

A romantic scene of a man and a woman lying in bed together. The woman is leaning over the man, and they appear to be in a close embrace. The lighting is soft and intimate, highlighting their profiles. The man has dark hair and a beard, while the woman has long, light brown hair. They are both wearing white clothing. The background is a white sheet, creating a clean and minimalist aesthetic.

17+

Aj tie najväčšie fantázie sa môžu stať realitou

nočná
ZMENA
ANNIE CROWN

YOLIN

ANNIE CROWN

noční
ZMENA

Preložila Zuzana Smolinská

YOLi

Annie Crown
NIGHT SHIFT

Copyright © 2023 by Annie Crown
The author is represented by Wattpad WEBTOON Studios
Translation © 2024 by Zuzana Smolinská
Cover design © HayDmitriy
Slovak edition © 2024 by IKAR, a.s.

ISBN 978-80-551-9614-5

*Pre tých, čo vedia snívať
aj s otvorenými očami*

JEDEN

Knižnice po zotmení skrátka zbožňujem. Táto konkrétna je jedinou, ktorá je na Clementovej univerzite otvorená nonstop, a hoci nedisponuje mramorovou dlažbou a klenbou ako katedrála, aké nájdete na fotkách na pintereste a na profiloch cestovateľských blogerov na instagrame, je to jedno z mojich obľúbených miest v areáli univerzity. Napriek opotrebovanému nábytku, pochybným škvrnám na koberci, umelým papradiam a pretrvávajúcemu puchu starej kávy je na spôsobe, akým mesačné svetlo zaplavuje cez sklenený strop átrium, niečo čarovné. Zväčša prázdne stoly pod stropom zalieva jemným modrým leskom.

Sotva existuje miesto, kde by som bola v piatok o desiatej večer radšej.

Samozrejme, nie je na škodu, že som za toto ničnerobenie ešte aj platená.

Na začiatku zmeny som prebehla druhé a tretie poschodie a pozbierala neuložené knihy. Zabralo mi to približne pätnásť minút. Teraz už sedím zababušená vo svojom najhrubšom pletenom kardigáne za knižničným pultom. Je polovica októbra, tesne po ošiali okolo skúšok, a tak je spomedzi stolov v átriu obsadených len

zopár: približne päť či šesť študentov, plne sústredených na obrazovky svojich laptopov, skupinka dievčat, čo sa práve balia, a chalan, ktorý sa premáva medzi jedným zo stolových počítačov a kopírkou, ktorá vám nikdy na prvý pokus nechce vytlačiť to, čo potrebujete.

O chvíľu bude z knižnice mesto duchov, no vonku za oknami je areál univerzity plný života. Niektorí študenti sa vracajú zo svojich večerných prednášok, no väčšina z nich vyráža kamsi za zábavou. Pripitý smiech a výkriky sa odrážajú v uzavretom dvore a prenikajú sklenenými vstupnými dverami knižnice. Zo svojho miesta s nezainteresovanou zvedavosťou sledujem, ako sa študenti potácavo prechádzajú okolo. Akoby som stála na druhej strane skla pri výbehu v zoo.

Akurát neviem určiť, či som návštevník, alebo zvierka v zajatí.

Možno by som sa mala počas týchto dlhých a tichých nočných zmien cítiť osamelo, no nie je to tak. Som predsa obklopená knihami. A okrem toho, svet tam vonku pôsobí nelákavo, hlučne, krikľavo a neskutočne hekticky.

Navyše vôbec nie som sama, pretože tu mám aj Margie, svoju nadriadenú, hlavnú nočnú knihovničku Clementovej univerzity. Práve teraz sa ako na zavolanie objaví pri mne a na stôl položí niekoľko ťažkých zväzkov. Hoci je o dobrých tridsať centimetrov nižšia a asi trikrát staršia než ja, má sily za dvoch a rózne spôsoby vojenského dôstojníka.

„Našla som ich na dlážke, mimo škatule na vrátenie,“ zašomre. „Očividne je príliš náročné vkladať ich priamo dnu.“

„Ludia sú otrasní. Nechajte, ja ich zaevidujem.“

Pult je dostatočne dlhý na to, aby sa sem zmestilo päť priehradiek na spracovanie výpožičiek a vrátených kníh. Počas dňa tu pracuje toľko študentov, že sú všetky miesta obsadené, no dnes večer sme tu len ja a Margie. Naštartujem počítač, aby som knihy zaevidovala v knižničnom systéme. Keď sa mi pred očami objaví symbol načítavania, vzdychnem si a bradu podopriem rukou.

Hoci univerzita disponuje dotáciami v hodnote miliardy dolárov, jej bezdrôtová sieť je žalostnej kvality.

Dievčatá z átria sa konečne pobalili, a keď prechádzajú popri mne von, zastavia sa, aby povyhadzovali prázdne plastové poháre od kávy. Zachytím útržky ich rozhovoru.

„... a profák chce, aby sme tú knihu dočítali do pondelka.“

„Ešte vždy na hodinu nemusíš prísť.“

„Och, doriti, vybil sa mi mobil.“

„Počujte, baby, práve mi písala Georgia. Vraj je v dome basketbalového tímu párty. Dáme si u nej trocha tequily na rozbehnutie?“

„Môžu žúrovať takto tesne pred začiatkom sezóny?“

„No áno. Zjavne je to supertajné. Len na pozvania. Myslím, že mám ešte nejakú brzdu v...“

„Úplne vážne, nemáte niekto nabíjačku?“

Keď za sebou zatvoria dvere, ich tlmené hlasy ku mne ešte chvíľu doliehajú a potom stíchnu úplne. Pohľadom skĺznem z načítavajúcej sa obrazovky k mobilu. Ak má basketbalový tím tajnú párty, moje spolumývajúce Harper a Nina skončia určite tam. Takže sa v nasledujúcich hodinách môžem pripraviť na zopár opileckých správ.

Odkedy nás v prvom ročníku napchali do spoločnej izby, boli sme nerozlučné. Teraz, v treťom ročníku, sme už celkom dobré v tolerovaní našich pováh. Harper neznáša divadelné inscenácie a debaty o predstaveniach v troch dejstvách. Nina nemôže vystáť akúkoľvek aktivitu, na ktorú je potrebný športový odev. Neznesie ani len pohľad na spotené telá v univerzitetnej telocvični. No a ja neviem vystáť univerzitné večierky: davy ľudí, teplé pivo a nevkusná hudba, ktorá reve z reproduktorov. Takže kým Harper s Ninou v piatok večer vyrážajú niekam sa rozbiť, ja pracujem v knižnici a užívam si zopár hodín pokoja a ticha.

Funguje nám to dokonale.

Keď sa mi konečne podarí dostať do knižničnej databázy, trvá mi približne päť minút spracovať kôpku vrátených kníh, ktoré Margie priniesla. Keďže momentálne nemám čo robiť, odsuniem sa od stola a rukou zalovím v batohu. Mám v ňom všetko, čo si väčšinou na nočnú zmenu nosím, vrátane plnej termosky, kľúčov od izby na šnúrke spolu s náhradným kľúčom od knižnice, plastové vrecúško s občerstvením (pre prípad núdze, ak automat pri výťahoch tradične nefunguje) a predovšetkým knihu týždňa.

Ešte raz sa poriadne poobzerám a skontrolujem, či sa nikto nedíva, až potom diskkrétne vyťahnem z hlbín batoha *Mafiánsku princeznú*.

Obálka knihy je sama osebe ponižujúca. Netuším, kto stál za rozhodnutím dávať na romantické diela odhalené mužské hrude, no mám podozrenie, že tým nejaký veľký marketingový mág chcel podporiť predaj čítačiek kníh, aby si čitateľky tohto druhu literatúry nemuseli robiť hanbu na verejnosti. Keď knihu otváram, cítim, ako mi

trocha horia líca. Palcom vyrovnám zahnutý rožtek a ponorím sa do tretej kapitoly ďalšieho z príbehov o mladej intelektuálke a zádumčivom, premúdreloom alfa samcovi, ktorý ju zbožňuje.

Moje spolubývajúce vravia, že som beznádejná romantička, a ja im neoponujem. Vlastne je to príjemnejšie, než byť označená za osamelú pustovníčku.

„Kendall.“

V momente sa vystriem a knihu spustím do lona, v snahe skryť ju pod pult. Margie stojí medzi mnou a vstupnými dverami, a keďže práve koncentrovane čosi rieši so svojím zväzkom kľúčov, nevšímne si, v akom podivnom uhle držím ruky ani že som totálne červená. Za Margie stojí ten chudák, čo sa snažil čosi vydolovať z kopírky, a podľa jeho porazeneckého a znechuteného výrazu tváre súdim, že neúspešne.

„Čo sa deje?“ spýtam sa.

„Kopírka zase štrajkuje,“ vysvetlí Margie. „Zbehnem s týmto mladým mužom do technickej knižnice, aby použil jedno z ich zariadení. Vrátim sa o pätnásť minút.“

Margie vyjde von aj s nešťastníkom v päťách. Hneď ako sú preč, otvorím knihu a pohodlne sa opriem o stoličku, plná očakávania.

Neverím svojmu šťastiu, že ma čaká celých pätnásť minút nerušeného čítania takto skoro večer. Väčšinou musím čakať aspoň do polnoci, kým si môžem vyložiť nohy a oddychovať.

Mafiánska princezná nie je práve prelomové dielo, no obsahuje všetko to, čo od romantickej literatúry očakávam. Hlavná hrdinka je bystrá, životaschopná právnička a hlavný hrdina pouličný bitkár a mafiánsky odpadlík,

ktorý nie je natolko majetnícky, aby ju to na prvú odrádzalo. Obaja si dokážu ísť za svojím. A hoci som len na tretej kapitole, boli tu už dve veľmi dobre spracované bitkárske scény. Osobne si myslím, že spisovatelia, ktorí dokážu pútavo opisovať scény bitiek, vedia vhodne vykresliť aj iné scény... fyzického charakteru. Ak spôsob komunikácie a horúce pohľady medzi hlavnými aktérmi čokoľvek napovedajú, môžem sa už čoskoro tešiť na poriadnu dávku tých najšteklivejších scén, aké som kedy čítala.

Som do deja natolko ponorená, že sotva zaregistrujem, keď ktosi prejde turniketmi pri predných dverách, ktoré sa s pípnutím otvoria. Možno sa niektoré z dievčat vrátilo po zabudnutú fľašu vody či nabíjačku. Alebo je to Margie a kopírkový chalan. Asi by som dotyčnému mala venovať pozornosť, no právnička a odpadlík sú práve osamote vo výťahu, sexuálne napätie medzi nimi praská ako elektrické výboje, zrýchluje sa im dych...

Vtom na stôl dopadne čísi tieň.

Neochotne zdvihnem zrak.

Chalan na opačnej strane pultu je taký vysoký, že musím trochu zakloniť hlavu, aby som mu dovidela do tváre. A je...och. *Och!* Pôsobí veľmi desivo a zároveň atraktívne. Tmavé vlasy má ostrihané nakrátko a jeho oči farbou pripomínajú namletú kávu. No a presne tieto oči ma aktuálne sledujú pohľadom, ktorý sa nedá nazvať inak ako nepriateľský.

Srdce mi poskočí a žalúdok nasleduje hneď za ním, pretože si uvedomím, že ho poznám.

Teda, nikdy sme sa spolu nerozprávali. Videla som ho však zopárkrát v areáli a aj na obrazovke, keďže je

hviezdou univerzitného basketbalového tímu. Hráč, ktorému všetci športoví komentátori a basketbaloví fanatici prorokujú, že bude jednotkou draftu. Presne ten, ktorého minulú sezónu vylúčili, keď obrancovi súperovho tímu zlomil nos tvrdým pravým hákom.

Vincent Knight.

DVA

Sedím tu zabalená v kardigáne, s polovicou blond vlasov stiahnutých v rozstrapatenom drdole a románom červenej knižnice v lone. Inými slovami, som absolútne nepripravená – či už mentálne, alebo fyzicky – na tvár najslávnejšieho člena zbožňovaného basketbalového tímu Clementovej univerzity.

Vincent Knight vzbudzuje rešpekt, vlastne by som povedala, že pripomína skôr odpadlíka z môjho románu než univerzitného športovca. Teda okrem pásu, v ktorom má zavesenú zlomenú ruku s ortézou na zápästí.

„Čau,“ vypadne zo mňa. „Ako ti pomôžem?“

Všimnem si, že mu šklbne svalom v čelusti. V nezravnenej pravej ruke zvierá študentský preukaz tak pevne, že sa mu jeho hrany zrejme stihli vyryť priamo do dlane.

„Potrebujem nejakú britskú poéziu. Devätnáste storočie.“

Hovorí ticho, ako sa na prostredie knižnice patrí, no zafarbenie jeho hlasu zarezonuje priestorom tak, že ma to celkom ohúri a vyrazí mi dych.

„Ale iste. Nachádza sa na druhom poschodí. Keď vy-

stúpiš z výťahu, daj sa doprava a sleduj značky. Je to hneď pri...“

No on ma preruší: „Vedela by si mi dať nejaké konkrétne knihy?“

Samozrejme je to absolútne štandardná požiadavka a takisto to nie je po prvýkrát, čo sa musím potýkať s mierne vytočeným študentom. V porovnaní s tým šialenstvom, čo vídavam v období koncoročných skúšok, keď kombinácia spánkovej deprivácie a zúfalstva v ľuďoch prebudí ich najtemnejšie pudy, pôsobí Vincent pomerne nevinne. Preto neexistuje objektívny dôvod, prečo by som sa pri tomto zádumčivom basketbalistovi a jeho jednoduchej požiadavke na odporúčenie literatúry mala zahanbením roztápať na stolíčke.

Vtom si spomeniem na milostný román vo svojich rukách.

Cítim, ako mi líca zalieva červeň. Bleskovo sa prisunem bližšie k pultu, knihu zatvorím tak, aby bola prednou stranou dole, a modlím sa, aby Vincent Knight nevedel čítať hlavou dole.

„Naša nočná knihovnička na chvíľu vybehla,“ vravím mu svojim najzdvorilejším proklientským hlasom. „Chcel by si na ňu počkať alebo –“

„Ty nebudaj nie si dostatočne kvalifikovaná?“

Pri jeho ostrom tóne najprv nie som schopná ani slova. Hviezdny basketbalista je zrejme zvyknutý dostať, čo len chce, stačí vyšteknuť zopár povýšeneckých poznámok a uštedriť nejaký ten chladný pohľad, ktorý som však doteraz postrehla len na palubovke. Musím priznať, že ma trocha vystrašil: svojou postavou, imidžom miestnej celebrity, aj ladovou inteligenciou, ktorá mu preblesku-

je v tmavých očiach. Ale to neznamená, že ma bude zosmiešňovať.

„Vždy končím ročník s vyznamenaním a študujem angličtinu, takže by som povedala, že som skôr prekvalifikovaná.“

„No výborne,“ odvetí Vincent nevzrušene. „Až po tebe.“

„Nanešťastie, podľa môjho pracovného zaradenia nemôžem toto miesto opustiť len preto, aby som podráždeným deckám pomáhala s ich domácou úlohou.“

Vincent zaskočene zdvihne obočie a porozhliada sa po stoloch v átriu. Dvaja či traja študenti spoza svojich laptopov doslova zízajú na školskú basketbalovú hviezdu. Akoby bola knižnica v piatok večer to posledné miesto, kde by ho očakávali. Ani ja sa neubránim zvedavosti nad tým, čo tu s jednou rukou v ortéze a urgentnou túžbou po britskej poézii hľadá. Najmä keď zvyšok tímu práve na ich intráku organizuje tajnú párty.

Vincent opäť pozrie na mňa a zatvári sa o čosi krotkejšie.

„Myslíš, že by si mohla spraviť výnimku kvôli niekomu, kto má funkčnú len jednu ruku a otrasný večer k tomu?“

Zdá sa mi to ako pomerne skromný ústupok vlastnej pýche, no je zjavné, že nezvykne žiadať ani o pomoc, ani sa ospravedlňovať za svoju neotesanosť. Chvíľu však aspoň vyzerá, že si uvedomuje, že sa správa ako debil, a mrzí ho to. Presne to môj hnev napokon trochu zmierni.

Keď sa na seba zadívame, som to ja, čo uhne ako prvá.

„V poriadku,“ poviem nechotne. „Teda tam asi zbehnem s tebou.“

Koniec koncov ide len o päť minút môjho života a ja nie som bohvieako zaneprázdnená – ak nerátame čítanie o tom, ako Lorenzo oprie Natalie o stenu výťahu. *Mafiánsku princeznú* položím prednou obálkou dole na pult, aj s tabuľkou, ktorá oznamuje, že budem naspäť o pätnásť minút.

Až keď sa postavím, naplno si uvedomím, aký obrovský Vincent je. Samozrejme, že je vysoký. Je to basketbalista prvej divízie, no ja meriam takmer stoosemdesiat centimetrov, a tak nie som zvyknutá, že sa nado mnou ktosi týči. Celkom ma to vyvedie z miery. Keď schmatnem šnúрку s kľúčmi, roztržito tresnem do termosky s vodou. Šnúрку si pevne upevním okolo zovretej päste a vypochoďujem spoza pultu. Keď prechádzam okolo Vincenta, zachytím vôňu pracieho prášku a potom čohosi teplého a korenistého. V tom momente už absolútne nedokážem premýšľať nad tým, ako dobre vonia, aká malá sa pri ňom cítim ani ako veľmi sa mi to páči.

Schodisko sa nachádza na opačnej strane átria, no keďže som sa práve takmer začítala do scény vášnivého sexu vo výťahu, nebudem riskovať, že v nejakom ostane zaseknutá s Vincentom. Počujem, ako kráča za mnou na poschodie a ako ma nasleduje bludiskom regálov s knihami. Akoby sme boli zvieratá na love. Odjakživa kráčam rýchlo, Harper a Nina sa večne sťažujú a vzdychajú, keď mi nestačia, no Vincent má dlhý krok a nijako neprotestuje.

Možno je to egocentrický kretén, no aspoň nie je pomalý.

Britská literatúra je zastrčená v najvzdialenejšej časti poschodia. Jedna zo žiaroviek na strope sa už vypálila, a tak v tomto kútiku knižnice panuje prítmie, čo pôsobí napodiv intímne. Ak by niekto hľadal v areáli univerzity dobrú zašiváreň, kde by si mohol so svojou polovičkou trochu pošpásovať, toto by bolo ideálne miesto. Teda, niežeby sa medzi mnou a Vincentom k čomukoľvek schylovalo.

Preboha, musím samu seba napomenúť. Daj sa dokopy.

To mám z toho, že si čítam v práci perverznosti!

„Takže, tu to je,“ hlesnem. „Britská poézia. Nájdeš tu všetko pekne pokope, no ak chceš a nevieš, ako pracovať s googlom, môžem ti pomôcť nájsť dačo z obdobia, ktoré potrebuješ.“

Vincent prevráti oči. „Daj mi hocičo.“

Nakloním hlavu na bok, pozorne sa zadívam na jednotlivé police a sama pre seba si čítam názvy diel a mená autorov. Britská poézia z devätnásteho storočia je poriadne široké zadanie, takže ak to tu chcem urýchliť a vrátiť sa k svojej knižke, budem potrebovať nejaké upresnenie.

„Na aký predmet to potrebuješ?“

„Chodím na všeobecný úvod do britskej klasickej literatúry,“ odvetí Vincent. „Do pondelka by sme mali mať rozbor básne, ale profesor nepovedal, čo konkrétne to má byť.“

Takže to nie je až také totálne urgentné. Pokojne mohol žúrovať aj so zvyškom tímu a prísť sem zajtra ráno aj s poriadnou opicou ako každý iný vysokoškolák na Clemente.

Pozorne si Vincenta prezriem, jeho rozstrapatené vla-

sy, aj jemné kruhy pod tmavými očami. Vyzerá, že by sa mu zišlo prísť na iné myšlienky a dobre sa vyspať. Možno ho to zadanie stresuje viac, než si pripúšťa. Alebo jeho zlú náladu spôsobuje zranenie ruky, ktoré zrejme ohrozuje začiatok basketbalovej sezóny. Ak by som tu mala mobil, možno by sa mi podarilo napísať Harper a Nine a preveriť, čo za tým môže byť.

No môj mobil je dole na prízemí. Namiesto neho je tu Vincent, vysoký a zamračený. Zazerá na police plné kníh a pôsobí rozrušene.

Potlačím povzdych. *Podíme na to postupne.*

„Okej, tak na čo máš náladu?“ Prebehnem pár titulov na policičke, Byron, Wordsworth, Blake... Vyberiem ich, nech môže jednu z nich schváliť. „Niečo od bieleho starca, prípadne niečo od iného bieleho starca?“

Vôbec na môj vtip nezareaguje. Namiesto toho vezme Byrona z vrchu kôpky, prelistuje pár strán a potom sa zahľadí na zadnú stranu obalu.

Ja sa naopak zadívam na Vincentovu ruku, pretože je aspoň dvakrát taká veľká ako moja. Hýbe sa seba-vedomo a svižne, čo je, žiaľbohu, poriadne atraktívne. Ak by sme žili v milostnom románe, Vincent Knight by bol bez debaty hlavný hrdina. Je vysoký, plecnatý, tmavovlasý a predovšetkým sexy, presne takým tým nebezpečným spôsobom. Pokojne by mohol byť mafianskym nájomným vrahom, alfa samcom svorky či vraždiacim miliardárom s nevyriešenými traumami z detstva. Dokázal by ma schmatnúť jednou rukou, oprieť o policu s knihami v tomto zastrčenom kúte a celú ma pohltiť. Do ucha by mi popri tom šepkal oplzlosti, ale nie také tie prvoplánové ako v porne. *Poéziu!* Slová vášne!

My však nie sme postavy milostného románu a podľa toho, ako sa Vincent práve mračí na stránky s Byronovým zozbieraným dielom, by som usúdila, že poézia nebude jeho najsilnejšia stránka.

Okamžite prestaň myslieť na sex, ty trúba!

„To bol mimochodom len vtip,“ poviem, iba aby som vyplnila ticho. „Pretože každý vie, že najlepšimi autormi poézie devätnásteho storočia sú ženy.“

Vincent mi podá Byrona naspäť.

„A nemala by si tu čosi,“ na okamih zaváha, „čosi jednoduchšie než toto tu?“

„Obávam sa, že v tejto sekcii detské riekanky nemáme.“

Podráždene na mňa zazrie, no ja bojovne vystrčím bradu. Rozhodne sa mu nemienim ospravedlňovať.

„Pozri,“ zahundre. „Ospravedlňujem sa! To zápästie ma totálne ničí. Celý týždeň som sa nevyspal a s týmito poetickými sračkami som úplne v koncoch.“ Na líkach sa mu objavia dve drobné ružové škvrnky, no myslím, že je to len svetlom. „Anglická literatúra nikdy nebola mojou silnou stránkou.“

„To je celkom bežné,“ priznám a knihy vrátim na poličku. „Predovšetkým pokiaľ ide o poéziu, čo ma, úprimne povedané, vzhľadom na spôsob, akým sa prednáša, ani neprekvapuje.“

Vincent zatrpknuto odfrkne. „Na strednej som angličtinu neznášal a bol som v nej naprd. Dokonca až tak, že ma môj učiteľ takmer nechal prepadnúť. To by znamenalo, že by som bol mimo basketbalu. Len preto, že som sa nedokázal naučiť báseň od Shakespeara.“ Úkosom na mňa pozrie. „Známky som si, samozrejme, vylepil a strednú úspešne dokončil.“

„Jasné. To, že ti poézia práve nesadla, ešte neznamená, že by si nebol bystrý. Poézia je čosi ako iný jazyk a je celkom fuk, či vieš naspamäť odrecitovať každý jeden verš. Tak ako ti je slovná zásoba celkom nanič, keď ti chýba gramatika alebo kontext.“

Ak sa Vincentovi zdá môj monológ zahanbujúco snobský, nedá to na sebe poznať. Naopak, trpezlivo ma pozoruje a jeho pozornosť ma povzbudzuje, aby som pokračovala. Očami opäť prebehnem rady kníh pred nami a potom z poličky vyberiem známy a obzvlášť hrubý zväzok, *Engmanovu antológiu, dvanáste vydanie s rozšíreným predslovom*. Prelistujem zopár strán, až kým nenaším na časť o Elizabeth Barrettovej-Browningovej.

„Táto tu je veľmi fajn,“ poviem a prstom ťuknem po inkriminovanej časti.

Vincent ku mne pristúpi a pozrie mi ponad plece. Snažím sa ostať čo najviac v pokoji, neuhnem, no ubránim sa aj pokúšeniu nakloniť sa k nemu bližšie.

„*Ak ma už líbiš,*“ prečíta a jeho teplý dych poštekľí moju kľúčnu kosť a chrbát mojej vystretej ruky.

„Je to sonet,“ poviem a ruku inštinktívne stiahnem do päste. „Štrnásť veršov, jambický rytmus. Celkom jednoduchý na rozpoznanie. Stačí si odsledovať obrat ku koncu. Niekedy sa nachádza v poslednom dvojverší, čiže v posledných dvoch riadkoch, pokiaľ je zvyšok básne rozvrhnutý na tri kvartetá –“

„Čo sú štyri riadky, pravda?“

Pozriem na Vincenta a v momente mi je jasné, že to je chyba, pretože je pri mne tak blízko, že dokážem rozoznať pehy na koreni jeho nosa aj nenápadnú jazvičku tesne pod pravým obočím. Nepozera však na text. Hľadá na mňa.

„No, áno,“ zamrmlam a potom si odkašlem a opäť pozriem do knihy. „Štyri riadky. Ale pozri sem, to je petrarovský sonet. Jedna oktáva a sestet, to je tých posledných šesť riadkov.“

„*Ak ma už líbiš, tak pre nič iné,*“ prečíta Vincent prvý verš.

„*Len pre lásku samotnú,*“ pokračujem.

Čas okolo nás akoby zastal a celý svet sa zredukoval na tento jediný kútik knižnice. Dočítam sonet až do konca, hoci sa pri niekoľkých slovách trochu zháčim. Vincent sa ani nezachechce, ani ma neopraví. Mlčí. Akoby chcel dieľu prejaviť úctu. Odrazu mám pri čítaní slov dávno mŕtvej ženy v kaplnke vystavanej na počesť slov a ich tvorcov akýsi posvätný pocit.

„*Pre lásku miluj – len tak v tebe pravá a krásna lúbošť navždy zostane.*“

Mlčíme, akoby sme sa obaja naraz po poslednom riadku potrebovali nadýchnuť.

Potom Vincent ticho prelomí. „Takže čo to má znamenať, pani profesorka?“

Nadšene vydýchnem, pretože ma poteší, že to bol on, kto uvoľnil napätie.

„Elizabeth tieto riadky napísala pre svojho manžela. Nepozdáva sa jej myšlienka, že by ju lúbil pre jej inteligenciu či krásu. *Lúbim ju pre jej úsmev, jej výzor či spôsob, ako nežne rozpráva.* To nechce, pretože tieto veci pominú: zostarne, ochorie. Skrátka, môže sa zmeniť. A nechce, aby jeho lásku čosi podmieňovalo.“

Vincent odo mňa odstúpi, no teplo po ňom ešte na sekundku ostane. Potom opäť vychladnem. Zavriem zväzok a obrátim sa k nemu.